

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatelů: **a) LANEX a.s.**, se sídlem Hlučínská 96/1, Bolatice, **b) PF PLASTY CZ s.r.o.**, se sídlem Masarykova 144, Chuchelná, oba zast. Mgr. Pavlem Říhou, advokátem se sídlem Poděbradova 2738/16, Ostrava, proti odpůrkyni: **Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje**, se sídlem Na Bělidle 724/7, Ostrava, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – mimořádné opatření č. 18/2020 odpůrkyně ze dne 6. 8. 2020, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2020, čj. 79 A 6/2020-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé se návrhem domáhali zrušení mimořádného opatření č. 18/2020 Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 6. 8. 2020, které označili za opatření obecné povahy. Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dle § 47 písm. a) č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zastavil kasační stížností napadeným usnesením řízení o návrhu, jelikož navrhovatelé jej vzali zpět. Výrokem II. uložil stěžovatelce povinnost uhradit jim náhradu nákladů řízení ve výši 17 093 Kč, jelikož návrh byl vzat zpět pro pozdější chování stěžovatelky. Ta totiž výše uvedené mimořádné opatření sama zrušila vydáním mimořádného opatření č. 20/2020 ze dne 14. 8. 2020.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření navrhovatelů

[2] Stěžovatelka v podané kasační stížnosti namítala, že mimořádné opatření je svojí povahou podzákonným právním předpisem. Není ani rozhodnutím vydaným ve správním řízení ani opatřením obecné povahy. Z toho důvodu nebyla dána pravomoc krajského soudu rozhodovat o podaném návrhu a soud měl návrh odmítnout pro nedostatek

podmínek řízení nebo pro zjevnou nepřipustnost návrhu. Vydání nového právního předpisu nelze vykládat jako pozdější chování stěžovatelky. Takový výklad by zabřemenil stát hradit náklady všem, kteří by za účinnosti daného právního předpisu podali cestou správního soudnictví návrh na jeho zrušení. Stěžovatelka rovněž navrhla přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[3] Navrhovatelé ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že je dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, čj. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS, nepřipustná, jelikož stěžovatelka brojí pouze proti nákladům řízení. Oproti stěžovatelce zastávají názor, že mimořádné opatření č. 18/2020 je opatřením obecné povahy.

[4] Stěžovatelka následně v replice k vyjádření navrhovatelů setrvala na argumentaci, dle které vydané mimořádné opatření není opatřením obecné povahy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se před posouzením důvodnosti kasační stížnosti musel zabývat její přípustností a dospěl k závěru, že byla podána osobou zjevně neoprávněnou.

[6] Rozšířený senát v citovaném usnesení sp. zn. 9 Afs 271/2018 uvedl, že „*nevyhoví-li soud žalobě – ať již z důvodů procesních nebo meritorních, z pohledu žalovaného správního orgánu se z právního hlediska neděje nic. A to bez ohledu na to, jak přesně takové řízení skončilo. Relevantní újmu je totiž v každém případě nutno posuzovat ve vztahu k věci samé. Újma tedy nemůže spočívat např. jen v prodloužení řízení (viz výše), ale ani, jak poukazuje stěžovatel a předkládající senát, v rozhodnutí o nákladech řízení. Takové rozhodnutí je akcesorickým výrokem soudu, který nelze napadnout samostatnou kasační stížností (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Rozšířený senát sice (v již citované věci KOPPA) přisvědčil přípustnosti kasační námitky proti výroku rozhodnutí krajského soudu např. o náhradě nákladů řízení, podanou souběžně s alespoň jednou kasační námitkou směřující proti rozhodnutí v meritu věci, přípustnost napadení výroku o nákladech řízení však podmínil přípustností alespoň jedné meritorní námitky. Nelze-li připustit přezkum rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení bez přípustné kasační námitky proti výroku v meritu věci, není ani možné uznat tvrzenou újmu plynoucí z výroku o nákladech řízení jako relevantní újmu pro posouzení přípustnosti kasační stížnosti jako takové.*“ Rozšířený senát uzavřel, že „*[ž]alovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s.; taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.*“

[7] Výše uvedené závěry rozšířeného senátu se plně vztahují na právě projednávanou věc. Řízení vedené u krajského soudu o návrhu navrhovatelů nemohlo pro stěžovatelku skončit příznivěji. Pro posouzení příznivosti zároveň není rozhodná otázka náhrady nákladů, proto je namístě kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. postupem podle § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti bez zbytečného odkladu, nerozhodoval již o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s.

pokračování

[8] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že ačkoli se z důvodu odmítnutí kasační stížnosti nemohl věcí meritorně zabývat, nad rámec shora uvedeného upozorňuje, že právě s ohledem na nepřipustnost kasačních stížností žalovaného správního orgánu v případech obdobných tomu v nyní souzené věci leží těžiště odpovědnosti za rozhodovací činnost primárně na krajských soudech. Umožnění stranám vyjádřit se před rozhodnutím věci k požadované náhradě nákladů řízení může v konkrétní věci přispět k zamezení možnému zneužití práva a ke zjištění okolností vedoucích soud k aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. a k rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů soudního řízení pro existenci důvodů zvláštního zřetele hodných. V tomto vyjádření žalovaný (reps. odpůrce) může rovněž polemizovat s otázkou, zda budoucí zastavení řízení bude skutečně vydáno pro pozdější chování žalovaného. Při rozhodování o přiznání náhrady nákladů řízení pro pozdější chování žalovaného se totiž posuzuje nejenom, zda nastal stav, který žalobce podáním návrhu sledoval (v tomto případě zrušení části mimořádného opatření), ale rovněž, zda byl návrh v okamžiku zahájení řízení důvodný, a zároveň to, zda pozdější chování žalovaného je v příčinné souvislosti s podanou žalobou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, čj. 9 As 335/2018-83, body 20 – 25).

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. října 2020

Petr Mikeš
předseda senátu